

0142.02.1127

Ashtar Theatre's "Misk al-Ghazal", a Newspaper Clipping from Nordlys, 16 June 1999

Published on 16 June 1999, this newspaper clipping from Nordlys contains an article on "Misk al-Ghazal" [Women of Sand and Myrrh], a play produced by Ashtar Theatre in a joint collaboration with the Swiss Maralam Theatre as an adaptation of Lebanese Author Hanan ash-Shaikh's novel of the same name; directed by Peter Braschler with assistance from Samy Mitwasy; Music by Aude Turjuman; lighting by Philip Andrew.

Onsdag
16. juni 1999
Nr. 135 - 98. årgang

LØSSALG:
Nord-Norge kr. 10.00
Landet for øvrig kr. 12.00

TIPSTELEFON
77 61 05 00

Nordlys

Landsdelsavisa

Kvinneliv på arabisk

TEATER

Women of Sand and Myrrh. Basert på en roman av Hanan Al Shaykh. Regi: Peter Brashler. Scenografi: Majed Azubaidy. Musikk og sang: Ghasan Zaqatan, Odeh Turjman, Wisam Murad, Reem Talhami. Medvirkende: Iman Aoun, Tahini Salim, Munira Zureiki, Faten Khoury. Samproduksjon Ashtar Theatre, Palestina, Maralam Theatre, Sveits. Assitej-festivalen, Gyllenborg.

En 100 minutter lang forestilling på arabisk, ispedd engelsk, beregnet på publikum fra 18 år og oppover. Det dreier seg om kvinneliv på arabisk, separat og i fellesskap. Fire kvinner strever alle med å finne sin individuelle identitet, og finne fram til overlevelsesstrategier. Hjemmets fire vegger er trange; de søker alburom på hver sin måte.

En av kvinnene er utdannet lærer og ikke riktig fornøyd med sitt rolige liv med piperøykende ektemann. En annen er skilt et par ganger, og arbeider for å skaffe seg egen forretning. En annen er rik og nytelses syk, men ikke lykkelig, og mannen

forlanger at hun skal ta ut skilsmisse.

Ørkenbur

Kvinnene lever alle i et slags fangenskap i den arabiske ørken. Rent bokstavelig lever de i ett bur - et hvitt, transparent bur med høye mobile skyggevegger; som blant annet gir fine muligheter for skyggeteater. (Her betrakter vi høye silhuetter av *menn* - med beholdsvis pippe og dofk).

Fire kvinnelige skuespillere gestalter i alt 15 sceneroller - med stor overbevisning. En og samme person spiller henholdsvis den vakre, sensuelle Nur med sitt luksuliv og alle elskerne, og den imbesile tufsen av en ørkensjeik - Moaz - på karikerte frieriøtter til amerikanske Susanne. (Kokette Susanne er den eneste med kroppsnære/pinetrange langbukser, ellers går det i feminine, folderike gevanter og chador). Den amerikansk/arabiske romansen blir et humoristisk - og ikke så lite komisk innslag i forestillingen. En mer karikert sjeik enn Moaz skal man lete dypt for å finne. fyren er ganske endimensjonal der han enten snorker, drikker eller studerer reisebrosjyrer til det forfjettede utland. (Lengselen

mot utlandet deles av flere, og mange intriger kan spinnnes rundt et pass). Det glødende begjær for Susanne kjølner raskt, firebarnsmoren steriliserte seg etter siste fødsel.

Kulturelt skjæringspunkt

Her opptrer trylledrikker, fingerte selvmordsforsøk, og en bråte tjenere og diverse slektninger. Jeg tror ikke jeg skal lese romanen teaterstykket er bygget over, men forestillingen er slett ikke dum. Gode skuespillere gir liv til et helt lite portrettgalleri - med skikkelser som representerer så vel den gamle tradisjonelle verden, som et mer moderne levesett. Kvinnelivsfellesskapet er tett og nært skildret. Forestillingen er variert og ofte riktig morsom og underholdende også. Smarte sceneløsninger og bruk av lyset har «Kvinner av sand og myrra» - og ikke minst flotte musikalske og sanglige innslag. Lyrisk musikk og orientalske rytmer veksler med små innsnitt av vestlige hits som «Strangers in the night» i snertent arrangement. Bidrar til å illustrere tematikken; krysningspunktet mellom østlig og vestlig tankegodt.

Ellen Pollestad